



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. Y., t. č. v B.,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3,
170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-292/LE-LE05-BA04-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 25. 2. 2019.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu.
3. Vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný fakticky z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je zavádějící a nedostatečné.
4. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Je proto zcela nedostatečné, aby žalovaný zdůvodnil svůj názor na to, že nejsou dány podmínky pro uložení zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce podal svoji žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem zmaření nebo ztížení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.
5. Zatímco žalovaný zevrubně popsal jednotlivé prvky žalobcova jednání v jeho minulosti, zcela nepochopitelně se vůbec nevěnoval zásadním okolnostem přímo se týkajícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž lze dospět k relevantním závěrům o účelnosti eventuálního uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Ačkoliv o tom byl žalovaný velmi dobře informován, ve svém vypořádání možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu se vůbec nevěnoval tomu, že žalobce již byl účastníkem správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, jako takový dlouhou dobu setrval v kontaktu se žalovaným a poctivě plnil své povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv je tedy pochopitelně právě způsob, jimiž žalobce v minulosti přistoupil ke svým povinnostem vyplývajícím mu ze zákona o azylu a ze statusu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, zcela klíčovou okolností, jež se nabízí k vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, žalovaný se těmito skutečnostmi podle žalobce vůbec nezabýval.
6. Jakkoliv nelze popřít, že i jiné žalobcovo jednání může být při zvážení možnosti uložení zvláštních opatření relevantní, právě žalobcovo plnění povinností vyplývajících mu ze statusu žadatele o mezinárodní ochranu, je okolností, kterou žalovaný nemůže přehlížet a musí ji přinejmenším zvážit.
7. Dále žalobce tvrdil, že právě v případě žalobce se totiž naplno ukázalo, že cíle účastníka řízení o správním vyhoštění a cíle účastníka řízení o udělení mezinárodní ochrany mohou být diametrálně různé. V případě cizince, s nímž je vedeno řízení o vyhoštění, lze předpokládat, že pokud je cílem takového cizince setrvání na území České republiky za každou cenu, není vyloučené, že takový cizinec uložené správní vyhoštění nebude respektovat. V případě účastníka řízení o udělení mezinárodní ochrany s tímž cíli je naopak víc než pravděpodobné, že takový žadatel poskytne žalovanému dostatečnou součinnost, a to právě za účelem maximálního prodloužení řízení o udělení mezinárodní

ochrany a zamezení eventuálnímu zastavení takového řízení pro nespolupráci žadatele. V případě žalobce pak byla obecná teze podpořena i empiricky, neboť žalobce již v minulosti o mezinárodní ochranu jednou žádal a s žalovaným plně spolupracoval. Povinností žalovaného tedy byla přinejmenším tuto skutečnost při své úvaze o možnosti uložení zvláštních opatření zohlednit.

8. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí.
9. Žalobce upozornil také na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2016 po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím byl překonán rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 192/2014 ze dne 30. 9. 2014, který ostatně nebyl na zvláštní opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu aplikovatelný ani v milosti, neboť postihuje zcela jinou situaci ukládání zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců.
10. Jelikož tedy žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně a bez zohlednění klíčových okolností, tedy zejména toho, jak v minulosti plnil žalobce své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, a zda mařil řízení o udělení mezinárodní ochrany (čehož se v současnosti žalovaný údajně obává), je odůvodnění úvahy o možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu nedostatečné a rozhodnutí tak nemůže pro svoji nepřezkoumatelnost obstát.
11. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. **Ve vyjádření k podané žalobě** žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce dle informací poskytnutých Policií ČR na základě spolupráce mezi orgány (ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o azylu) byl rozhodnutím č. j. KRPS-332731-25/ČJ-2018-010022 ze dne 6. 11. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla

skutečnost, že dne 3. 11. 2018 byla prostřednictvím dozorčí služby obvodního oddělení Policie ČR (dále jen OOP) Říčany vyslána hlídka za účelem záchytu pachatele krádeže, jež nebyl schopen prokázat svou totožnost. Žalobce následoval hlídku na pracoviště OOP Říčany, kde byl ztotožněn, a lustrací bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně, jelikož mu bylo dne 19. 2. 2018 rozhodnutím OPKPE č.j. KRPS- 58059-19/ČJ-2018-010022 (NPM 2. 3. 2018), uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Toto správní vyhoštění však nerespektoval a nadále na území ČR pobýval neoprávněně. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního i soudního rozhodnutí o vyhoštění. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že zcela ignoroval své zákonné povinnosti spojené s vyhoštěním. Správní orgán má za to, že jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve poté, kdy mu bylo uloženo správní i soudní vyhoštění a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. V rámci správního řízení vedeného OPKPE Středočeský kraj sdělil, že se na Ukrajinu může vrátit a ve vlasti mu nic nehrozí. Z postupu žalobce vyplývá, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně opakované změny příjmení či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z takového jednání žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný správní orgán dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 3.

13. Žalovaný ve vyjádření dále uvedl, že volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č.j. 7 Azs 185/2016 – 23). 3 Žalovaný dále odkazoval na rozsudek NSS ze dne 14. 07. 2017, č.j. 4 Azs 105/2017-24. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl skutečnosti, které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky, a to: Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém zajištění a umístění do ZZC, svou žádost o mezinárodní ochranu tak podal až v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného je v případě žalobce dáno. Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění

žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný měl za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce jsou naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Pro řízení o žalobě odkazoval žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán jako nedůvodné.

14. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
16. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
18. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
19. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
20. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu
21. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
22. Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentaci zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval žalobce za zavádějící a nedostatečné.
23. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech*

určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

24. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
25. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o vyhoštění.
26. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že nerespektoval jemu opakovaně uložené správní vyhoštění. Rovněž byl žalobci uložen trest vyhoštění na 18 měsíců, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 7. 2018, č. j. 1T/79/2018, přičemž byl soudem vyzván k vycestování z území ČR do 10. 7. 2018 (viz str. 2 rozhodnutí Krajského ředitelství policie pro Středočeský kraj ze dne 6. 11. 2018, č. j. KRPS-332731-25/ČJ-2018-010022. Pohyboval se na území ČR a Polska, bez toho aniž by k tomu byl oprávněn na základě víza nebo uděleného pobytového oprávnění. Žalobce rovněž nerespektoval zákaz vstup na území členských států EU. Navíc si je dle svých slov svého neoprávněného pobytu na území EU vědom. Žádost o mezinárodní ochranu si žalobce podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.

27. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje nejen právní řád ČR, ale jakýkoliv právní řád zemí EU a také jeho účelové jednání, spočívající v podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, že mu bylo uloženo správní vyhoštění.
28. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 5-6 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona.
29. S takovýmto závěrem se soud zcela ztotožnil. V daném případě by výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění mohl být s ohledem na posouzení chování žalobce ohrožen, a tudíž žalobce mohl být a byl v daném případě zbaven svobody, a to v souladu s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51.
30. Co se týče odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016 č. j. 5 Azs 20/2016 soud uvádí, že Nejvyšší správní soud se v daném rozsudku zabýval možností aplikace závěrů uvedených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29 při rozhodování o zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců. V předmětných rozsudcích dospěl NSS k závěru, že nelze bez dalšího pouze s odkazem na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29 paušálně vyloučit použití zvláštního opatření. Jak již soud konstatoval výše, zajistit žadatele o mezinárodní ochranu mohou správní orgány pouze poté, co posoudí základní objektivní kritéria, individuální situaci žadatele a dospějí k závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření. V daném případě nelze správnímu orgánu v tomto ohledu nic vytknout. Správní orgán se zabýval možností uložení zvláštních opatření, individuálně zhodnotil danou situaci a dospěl ke správnému závěru o neúčinnosti případného uložení zvláštních opatření.
31. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
32. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Příklad žalobce, který opakovaně nerespektoval právní řád zemí EU, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani

v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

33. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně